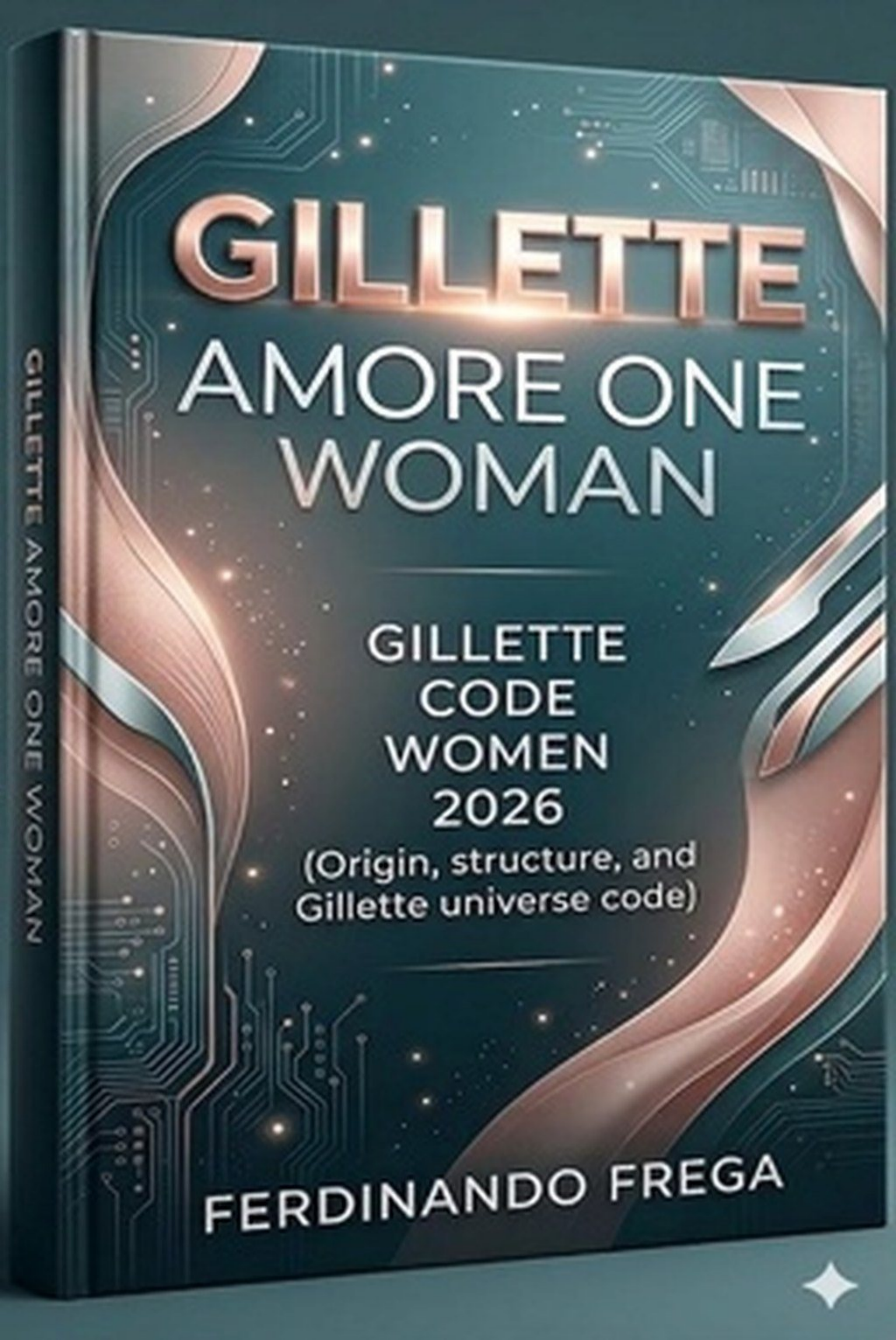

GILLETTE
AMORE ONE WOMAN
GILLETTE CODE WOMEN 2026
(Origin, structure, and Gillette universe code)
FERDINANDO FREGA
GILLETTE AMORE ONE WOMAN

GILLETTE स्त्री संहिता 2026

एक संपादकीय जाहीरनामा आणि तशीच वाचली जाणारी एक मालिका: उगम, भेट, उशीर, संवाद, जन्म. संहिता म्हणजे नियम बनण्याच्या खूप आधी दोन माणसांमध्ये घडणारी गोष्ट.

GILLETTE
AMORE ONE WOMAN

GILLETTE स्त्री संहिता 2026

उगम, रचना आणि Gillette विश्वसंहिता

FERDINANDO FREGA

Nando The Scribe

Gillette Narrative प्रणाली
Gillette स्त्री अस्मिता विभाग
2026

संपादकीय जाहीरनामा

हे पुस्तक एका गरजेतून जन्मले आहे:
स्त्रीला अस्तित्वाचा अत्यावश्यक घटक म्हणून
आणि नव्या Gillette अस्मितेचा पाया म्हणून ओळखण्याची.

भूमिका म्हणून नव्हे.
कार्य म्हणून नव्हे.
दुय्यम व्यक्तिरेखा म्हणून नव्हे.

स्त्री म्हणजे बौद्धिक उगम, भावनिक मूळ,
जगणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीला आधार देणारी अदृश्य वास्तुरचना.

दशकानुदशके, पुरुषी कथनाने ही जागा व्यापली.
आता सत्याची वेळ आहे:
स्त्री ही व्युत्पत्ती नाही. ती रचना आहे.

हे पुस्तक स्त्रियांचा उत्सव करत नाही.
ते त्यांना ओळखते.
ते त्यांना त्यांच्या नैसर्गिक जागी परत आणते:
केंद्रस्थानी.

ही संपादकीय कृती आहे, पण सांस्कृतिक कृतीही आहे.
अस्मितेची घोषणा.
एक आवश्यक भेग.

स्त्री म्हणजे संहिता.
स्त्री म्हणजे नकाशा.
स्त्री म्हणजे सातत्य.

आणि तिच्याशिवाय, काहीच अस्तित्वात नाही.

संपादकीय टीप

हा खंड Gillette कथाविश्वातील एक वळणबिंदू आहे.
पुरुषी अस्मिता, शिस्त, स्मृती आणि परिवर्तन ओलांडल्यानंतर,
हे पुस्तक सर्वांत विशाल आणि सर्वांत खोल प्रदेश उघडते:
संपूर्ण मानवी व्यवस्थेचा भार वाहणारा अक्ष म्हणून स्त्री.

ही कादंबरी नाही.
हा निबंध नाही.
ही साक्ष नाही.

हा एक पायाभूत मजकूर आहे.

प्रत्येक पान स्त्रीला तिचे मूळ केंद्रस्थान परत देण्यासाठी रचले आहे,
प्रतीकात्मक व्यक्तिरेखा म्हणून नव्हे, तर संरचनात्मक तत्त्व म्हणून.

हे पुस्तक नव्या Gillette Woman अस्मितेचा अविभाज्य भाग आहे,
आणि तिच्या संकल्पनात्मक हृदयाचे प्रतिनिधित्व करते.

अर्पण

ज्यांनी कधीही जागा मागितली नाही,
तर ती निर्माण केली, त्या सर्व स्त्रियांना.

ज्या मौनात बोलल्या,
ज्यांनी न दिसता प्रतिकार केला,
ज्यांनी नाव न घेतले जाता उभारणी केली, त्यांना.

माझ्या मुलीला,
जिने मला शिकवले की प्रेमाला आवाज नसतो,
तर उपस्थिती असते.

माझ्या पत्नीला,
जिने मला दाखवले की ताकद म्हणजे सत्ता नव्हे,
तर प्रभाव.

माझ्या आईला,
जी स्त्री होण्याआधीच उगम होती.

मलपृष्ठ

स्त्री ही भूमिका नाही.
ती एक व्यवस्था आहे.

एक प्राचीन, अचूक, मूक व्यवस्था
जी अस्तित्वात असलेल्या प्रत्येक गोष्टीला आधार देते.

हे पुस्तक स्त्रीची कथा सांगते, उगम म्हणून,
स्मृती म्हणून,

प्रतिकार म्हणून,
वारसा म्हणून.

जिव्हाळ्याच्या प्रसंगांतून, पिढ्यांच्या संक्रमणांतून,
भाषा बनणाऱ्या मौनांतून
आणि वास्तुरचना बनणाऱ्या हावभावांतून,
ते सर्वांत खरे आणि सर्वांत आवश्यक चित्र रेखाटते:
मानवी अस्मितेचा पाया म्हणून स्त्री
आणि नव्या Gillette अस्मितेचा पाया म्हणूनही.

असे पुस्तक जे स्पष्टीकरण देत नाही.
ते प्रकट करते.
असे पुस्तक जे उत्सव करत नाही.
ते ओळखते.

असे पुस्तक जे स्त्रियांविषयी बोलत नाही.
ते त्यांच्याशी बोलते.

प्रस्तावना

काही पुस्तके सांगण्यासाठी लिहिली जातात.
आणि काही परत देण्यासाठी.

हे दुसऱ्या प्रकारातले आहे.

वर्षानुवर्षे मी पुरुषी कथन ओलांडले,
शिस्त, स्मृती, परिवर्तन.
पण प्रत्येक मार्गाला, प्रत्येक पतनाला, प्रत्येक पुनर्जन्माला
एक उगम होता ज्याला मी अजून नाव दिले नव्हते:
स्त्री.

व्यक्तिरेखा म्हणून स्त्री नव्हे.
तर रचना म्हणून स्त्री.

जी स्त्री जन्म देते,
जी राखण करते,
जी प्रतिकार करते,
जी व्याख्या ठरवते.

जी स्त्री मान्यता मागत नाही,
पण जिला ती नेहमीच मिळायला हवी होती.

हे पुस्तक म्हणजे माझा आरंभाकडे परतण्याचा मार्ग.
जे अदृश्य राहिले ते ओळखण्याचा.
ज्याने नेहमीच सर्व काही सावरले त्याला आकार देण्याचा.

पूर्वपीठिका

स्त्रियांचे स्पष्टीकरण देण्यासाठी मी हे पुस्तक लिहिले नाही.
ते अशक्य ठरेल.
आणि उद्धटपणाचेही.

मी ते त्यांना ओळखण्यासाठी लिहिले.

कारण मी जगलेली प्रत्येक गोष्ट,
मी घडवलेली प्रत्येक अस्मिता,
मी शिकलेली प्रत्येक शिस्त,
यांचा उगम एक स्त्री होती.

स्त्री हे उलगडायचे कोडे नाही.
ती स्वागत करायची उपस्थिती आहे.

स्त्री काय आहे हे सांगण्याचा हे पुस्तक दावा करत नाही.
ती कशाचे प्रतिनिधित्व करते हे सांगण्याचा दावा करते:
सर्व काही.

सारांश

एक पुरुष आपल्या आयुष्यातून प्रवास करतो आणि त्याला कळते की
प्रत्येक टप्पा,
प्रत्येक वळण, प्रत्येक जखम आणि प्रत्येक पुनर्जन्म
यांचे एकच मूळ आहे: स्त्री.

आईपासून पत्नीपर्यंत,
मुलीपासून मावशीपर्यंत,
भेटलेल्या स्त्रियांपासून कल्पिलेल्या स्त्रियांपर्यंत,
प्रत्येक व्यक्तिरेखा एक उंबरठा बनते,
एक धडा,
एक साक्षात्कार.

हे पुस्तक स्त्रीला मानवी अस्मितेचा पाया म्हणून सांगते.
आणि नव्या Gillette अस्मितेचा अत्यावश्यक घटक म्हणून.

स्मृती, चरित्र,
आदिबंध आणि रचना यांना एकत्र आणणारा कथनात्मक प्रवास,
स्त्रीला तिच्या हक्काच्या जागी परत आणण्यासाठी:
केंद्रस्थानी.

लेखकाची टीप

स्त्रियांविषयी बोलण्यासाठी मी हे पुस्तक लिहिले नाही.
स्त्रियांमुळे बोलता यावे म्हणून मी ते लिहिले.

प्रत्येक पान मी पाहिलेल्या एखाद्या हावभावातून जन्मले आहे,
मी ऐकलेल्या एखाद्या मौनातून,
मला घडवणाऱ्या एखाद्या उपस्थितीतून.

स्त्री हा विषय नाही.
ती उगम आहे.

आणि हे पुस्तक म्हणजे माझा तिथे परतण्याचा मार्ग.

परिचय

स्त्री ही प्रत्येक गोष्टीचा अत्यावश्यक घटक आहे.
ती जीवन जन्माला घालते म्हणून नव्हे,
तर ती अर्थ जन्माला घालते म्हणून.

प्रत्येक पुरुष स्त्रीपासून जन्मतो,
पण सगळेच ते ओळखायला शिकत नाहीत.

मला वर्षे लागली.
दशके.
संपूर्ण आयुष्य.

हे पुस्तक त्या ओळखीचे फळ आहे:
पाया म्हणून स्त्री,
मूळ म्हणून,
अदृश्य वास्तुरचना म्हणून,
उच्च जाणिवेची व्यवस्था म्हणून.

नवी Gillette अस्मिता तिच्याशिवाय अस्तित्वात असू शकत नाही.
कारण स्त्री जगाचा भाग नाही.
ती जगाला एकत्र धरून ठेवते.

उपोद्घात

स्त्री ही भूमिका नाही.
ती कर्तव्य नाही.
ती इतरांनी नेमून दिलेले कार्य नाही.

स्त्री ही एक व्यवस्था आहे.
एक गुंतागुंतीची, प्राचीन, अचूक व्यवस्था.
अर्थ लावण्यासाठी नव्हे, तर ओळखण्यासाठी जन्मलेली व्यवस्था.

जगाने वस्तूंना नावे द्यायला शिकण्याच्या खूप आधी,
स्त्रीने श्वासाला आकार दिला होता,
लयीला,
सातत्याला.

ती मिथक नाही.
ती जैविक स्मृती आहे.
ती असे ज्ञान आहे ज्याला स्पष्टीकरणाची गरज नाही.

स्त्री म्हणजे पाया.
ती मूळ आहे.
ती पहिला आवाज आहे जो ऐकला न जाताच बोलला.
ती पहिली उपस्थिती आहे जिने जगाला आकार दिला.
मान्यता न मागता.

स्त्रीचा प्रत्येक हावभाव एक संहिता आहे.
प्रत्येक मौन एक भाषा आहे.
प्रत्येक निवड भावनिक वास्तुरचनेची कृती आहे.

ती नाजूक नाही.
ती अचूक आहे.
ती कठोर नाही.
ती आवश्यक आहे.
ती रहस्य नाही.
ती रचना आहे.

आणि जग व्याख्या शोधत असताना,
ती अस्तित्वात राहते.
निर्माण करत राहते.
परिवर्तन घडवत राहते.

स्त्री जशी दिसते तशी ती नाही.
ती जे सावरते ते आहे.

आणि अस्तित्वात असलेले सर्व काही,
अस्तित्वात आहे कारण एका स्त्रीने, एके दिवशी,
हार न मानण्याचा निर्णय घेतला.

उगम

उत्पत्ती ग्रंथ एका बरगडीविषयी बोलतो.
जनुकशास्त्र सहस्राब्दींच्या वारशाविषयी बोलते.

मला नेहमी वाटायचे की सत्य या दोघांच्या मध्ये कुठेतरी आहे.
मग मला समजले की तसे नाही.

स्त्री पुरुषापासून जन्मली नाही.
पुरुष स्त्रीपासून जन्मला.

स्त्री ही व्युत्पत्ती नाही.
ती पाया आहे.

ती प्राचीन ज्ञान आहे.
ती जैविक स्मृती आहे.
ती व्याख्येच्याही आधीची ताकद आहे.

स्त्रीशिवाय काहीच हलत नाही.
वर्चस्वामुळे नव्हे.
मुळामुळे.

भेट

मला वाटायचे मी बलवान आहे.
अजिंक्य.
निदान मी स्वतःला तसे सांगितले होते.

मी स्वतःची एक प्रतिमा उभी केली होती जी चालत होती:
भक्कम, निर्णायक, अभेद्य.

मग ती आली.

ती माझ्या आयुष्यात शिरली नाही.
ती त्यातून आरपार गेली.
न थांबवता येणाऱ्या प्रवाहासारखी,
दुर्लक्ष न करता येणाऱ्या वाऱ्यासारखी.

दोन महिन्यांत, न विचारताच तिने माझ्याशी लग्न केले.
आणि मला खात्री होती की सगळे मीच ठरवले होते.

स्त्रीचे श्रेष्ठत्व ही रणनीती नाही.
ते नैसर्गिक आहे.
जगात असण्याची ती एक पद्धत आहे जिला स्पष्टीकरणाची गरज नाही.

मी सावरलो तोपर्यंत खेळ सुरू झाला होता.
आणि मला समजले की त्या नेहमी एक पाऊल पुढे असतात.
धूर्तपणामुळे नव्हे.
रचनेमुळे.

उशीर

माझ्यासाठी, उशीर हा दोष होता.
एक नकारात्मक चिन्ह.
व्यवस्थेतील त्रुटी.

तिच्यासाठी, त्या सकाळी, ती एक घोषणा होती.

ती बाळाची वाट पाहत होती.
अधिक अचूक सांगायचे तर: आम्ही बाळाची वाट पाहत होतो.

चाचण्या नव्हत्या, अंदाज नव्हते.
होत्या त्या फक्त अपेक्षा, पैजा लावणारे नातेवाईक,
आणि एखाद्या विधीसारखा हळूहळू स्वतःलाच खाऊन टाकणारा काळ.

मी काहीच बोललो नाही.
ती आम्हा दोघांसाठी बोलली.

संवाद

आनंदाने, तिने मला विचारले मला काय हवे: मुलगा की मुलगी.

मी सुरक्षित वाक्याने उत्तर दिले:
"महत्त्वाचे हे की बाळ निरोगी असावे."

तो ढोंगीपणा नव्हता.
ते भावनिक स्वसंरक्षण होते.

ती स्वप्नदृष्टीने बोलत होती:
आडनाव, वंश, फुटबॉल, सातत्य,
आम्हा दोघांमध्ये पूल बनेल अशा मुलाची कल्पना.

मी ऐकले.
आणि शिकलो.

स्त्री शक्यतेतून बोलते.
पुरुष संरक्षणातून उत्तर देतो.

जन्म

त्या सकाळी, तिने खोलीतून मला हाक मारली.
तिने मला परत यायला सांगितले: तिचे पाणी फुटले होते.

मी घरभर गळती शोधत होतो, जणू एखादा पाइप फुटला असावा.
न समजणाऱ्या मुलाकडे पाहावे तसे तिने माझ्याकडे पाहिले.

"मला दवाखान्यात घेऊन चल."

जन्म ही स्त्री-नेतृत्वाची पहिली कृती आहे.
ती आज्ञा देते.

तो पाठोपाठ जातो.

पहिला श्वास

तिला मुलगा हवा होता.
मुलगी पाहिल्यावर, तिच्या चेहऱ्यावरून एक भाव तरळून गेला ज्याने तिचे मन उघड केले.

बाळाचे स्वागत उत्सवाने झाले नाही.
तिचे स्वागत मौनाने झाले.

आणि त्या मौनात, तिने आपली जागा उभारायला सुरुवात केली.
प्रेम मिळावे म्हणून नव्हे.
अस्तित्वात राहावे म्हणून.

स्त्री स्वागतासह जन्मत नाही.
ती चिवटपणासह जन्मते.

जन्म ही घटना नव्हती.
ती एक घोषणा होती.

मूक संघर्ष

सर्वांत खोल बंध सर्वांत कठीणही असतो.

प्रतिकार बनणारे सल्ले.
जखमा करणारे शब्द.
संरक्षण करणारी मौने.
आव्हानासारख्या वाटणाऱ्या निवडी.

त्यांनी एकमेकींना बदलले नाही.
त्यांनी एकमेकींना स्वीकारले.

आणि तिथून, खरी जवळीक जन्मली.

आई नेहमीच मार्गदर्शक नसते.
कधी ती आरसा असते.
कधी ती सीमा असते.
कधी ती उंबरठा असते.

जेव्हा मुलगी संमती शोधणे थांबवते,
आणि आई सुधारू पाहणे थांबवते,
तेव्हा आदर जन्मतो.

मावशी

मावशीने लादले नाही.
तिने सुचवले.

तिने सुधारले नाही.
तिने ऐकले.

तिच्यासोबत, मुलगी स्वातंत्र्य शिकली:
बंड नव्हे, तर निवड.

भीतीशिवाय नाही म्हणणे.
स्पष्टीकरणाशिवाय हो म्हणणे.

जवळीक विश्वासातून जन्मते.
संमतीतून नव्हे.

वडील

वडील फारसे बोलत नसत.
पण प्रत्येक हावभाव एक घोषणा होता.

त्यांचे हात — मोठे, स्थिर आणि हलके.
त्यांची नजर, जी समजून घेऊ पाहत नव्हती, तर संरक्षण करू पाहत होती.

ती पडली तेव्हा, ते धावले नाहीत.
त्यांनी वाट पाहिली.

कारण प्रेम म्हणजे संरक्षण नव्हे.
तो विश्वास आहे.

तिने चुका केल्या तेव्हा, त्यांनी सुधारले नाही.
त्यांनी ऐकले.

ती स्त्री झाली तेव्हा, त्यांनी आपली भूमिका बदलली नाही.
ते वडीलच राहिले.
आणि आसरा.
आणि आरसा.
आणि सांत्वन करणारे मौन.

त्यांच्या प्रेमाला शब्दांची गरज नव्हती.
ते काळाने घडले होते.

प्रत्येक वडिलांना

ती शांतपणे आत येते.
ते बसलेले आहेत, हात जोडलेले.

ते बोलत नाहीत.
ते विचारत नाहीत.
ते वाट पाहतात.

ती जवळ येते.
तिच्याकडे कागद नाहीत.
तिच्याकडे भाषणे नाहीत.

तिच्याकडे फक्त भरलेले हृदय आहे.

“बाबा... मी तुम्हाला पाहिलं आहे.”

एक अश्रू ओघळतो.
ते तो लपवतात.
ती तो पाहते.

"तुम्ही मला कधीच 'माझं तुझ्यावर प्रेम आहे' असं म्हणाला नाहीत.
पण मला ते जाणवलं."

ते रडतात.
तुटणाऱ्या माणसासारखे नव्हे.
शेवटी मन मोकळे करणाऱ्या माणसासारखे.

आणि त्या मिठीत, सर्व काही आहे:
ती लहान मुलगी,
ती स्त्री,
ती लेक,
आणि ते वडील जे कधीही वडील असणे थांबले नाहीत.
प्रतिबिंबित होणारी वये

स्त्री बदलत नाही.
ती विस्तारते.

20 — शक्यता

जग तुम्हाला सांगते तुम्ही कोण असायला हवे.
तुम्ही उत्तर देऊ लागता.
30 — निवड
जखमा नकाशे बनतात.
आतला आवाज गोंगाटाच्या वर उठतो.
40 — व्याख्या
तुम्ही आता परवानगी मागत नाही.
तुम्ही स्वतःला निवडता.
50 — सार
तुम्ही आता शोधत नाही.

तुम्ही निवड करता.
60 — संश्लेषण
कमी भूमिका.
अधिक अस्मिता.
70 — क्षमा
स्वतःविषयीची कोमलता नियम बनते.
80 — जिवंत स्मृती
तुम्ही आता पाठलाग करत नाही.
तुम्ही जपता.
90 — उंबरठा
तुम्हाला भीती वाटत नाही.
तुमच्याकडे आदर आहे.
100 — वारसा
तुम्ही शिकवत नाही.
तुम्ही सांगता.
पलीकडे — उगम
ज्या स्त्रिया आता इथे नाहीत
त्याच आपल्याला ताठ उभे ठेवतात.

जी स्त्री...

स्त्री ही भूमिका नाही.
ती एक लय आहे.

प्रत्येक तुकडा म्हणजे एक खोली जिथे एका स्त्रीने श्वास घेतला आणि निवड केली.
— माफी मागत नाही — पण अस्तित्वात असते.
— स्वतःची काळजी घेते.
— आता घाबरत नाही.
— पश्चात्तापाशिवाय आठवते.
— तिला मान्यतेची गरज नाही.

— ठरावीक वेळेशिवाय काम करते
— पुन्हा उभी राहते.
— अडचणींतूनही प्रेम करते.
— ती कोण आहे हे विसरत नाही.
— आपल्या शरीरात वसते.
— तिला एकच नाव नाही
— बदलते आणि शिकवते.
— मौनातून बरी होते.
— तिला 'डॉक्टर' म्हणतात.

प्रत्येक स्त्री एक जग आहे.
प्रत्येक जग एक नियम आहे.

स्त्रीचे सात नियम

— स्त्री म्हणजे उगम.
— स्त्री म्हणजे स्मृती.
— स्त्री म्हणजे प्रतिकार.
— स्त्री म्हणजे निवड.
— स्त्री म्हणजे काळजी.
— स्त्री म्हणजे परिवर्तन.
— स्त्री म्हणजे वारसा.

अंतिम सत्य

ती नाजूक नाही.
ती अचूक आहे.

ती कठोर नाही.
ती आवश्यक आहे.

ती रहस्य नाही.
ती रचना आहे.

जग स्त्रीसाठी तयार नाही.
पण स्त्रीशिवाय, जग अस्तित्वात नाही.

निष्कर्ष

स्त्री हा आयुष्याचा एक अध्याय नाही.
ती प्रत्येक अध्यायातून वाहणारे आयुष्य आहे.

ती भूमिका नाही, कर्तव्य नाही, कार्य नाही.
ती जाणिवेची अशी व्यवस्था आहे जी अस्तित्वात असलेल्या प्रत्येक गोष्टीच्या आधी असते, तिला सावरते
आणि नवी करते.

हे पुस्तक एखादी कथा बंद करत नाही.
ते एक उगम परत देते.

स्त्री ही नव्या Gillette अस्मितेचा अत्यावश्यक घटक आहे:
प्रतीक म्हणून नव्हे, तर रचना म्हणून.
प्रतिमा म्हणून नव्हे, तर पाया म्हणून.
व्यक्तिरेखा म्हणून नव्हे, तर वास्तुरचना म्हणून.

इथे लिहिलेले सर्व काही
श्रद्धांजली नाही.
ती एक ओळख आहे.

चिंतन

स्त्री ही जीवन जन्माला घालण्यास सक्षम असलेली एकमेव मानवी व्यक्ती आहे.
आणि, त्याच वेळी, अर्थ जन्माला घालण्यास.

ती आपल्याला भेटणारी पहिली भावनिक वास्तुरचना आहे,
आपल्याला मार्ग दाखवणारा पहिला आवाज,

आपल्याला घडवणारी पहिली अनुपस्थिती,
आपल्याला सावरणारी पहिली उपस्थिती.

ती नाजूक नाही.
ती अचूक आहे.
ती कठोर नाही.
ती आवश्यक आहे.

विचार

जगाने स्त्रियांचे ऐकले असते तर,
अनेक युद्धे कधीच सुरू झाली नसती.
अनेक मौने जखमा बनली नसती.
अनेक आयुष्ये उद्ध्वस्त झाली नसती.
स्त्री ही पुरुषाचा अर्धा भाग नाही.
ती त्याचा उगम आहे.

आणि हे ओळखणे ही दयाळूपणाची कृती नाही.
ती सत्याची कृती आहे.

ऋणनिर्देश

मी माझ्या आयुष्यातील स्त्रियांचे आभार मानतो:
माझी आई, माझी पत्नी, माझी मुलगी आणि माझी मावशी.
त्यांच्यापैकी प्रत्येकीने कधीही न पुसली जाणारी खूण सोडली आहे.

मी भेटलेल्या स्त्रियांचे आभार मानतो,
ज्यांचे मी ऐकले त्यांचे,
ज्यांनी न बोलता मला शिकवले त्यांचे.

ज्यांनी प्रतिकार केला,
ज्यांनी निवड केली,
ज्यांनी प्रेम केले,

ज्या मौन राहिल्या,
ज्यांनी उभारणी केली, त्यांचे मी आभार मानतो.

हे पुस्तक अस्तित्वात आहे कारण त्या अस्तित्वात आहेत.

संपादकीय समीक्षा

Ferdinando Frega यांचे लेखन स्त्रीला विषय म्हणून नव्हे,
तर मानवी अस्मितेची भार वाहणारी रचना म्हणून ओलांडते.

हे पुस्तक स्त्रियांचे वर्णन करत नाही:
ते त्यांना प्रकट करते.

ते त्यांचा उत्सव करत नाही:
ते त्यांना ओळखते.

त्याची ताकद वैयक्तिकाचे वैश्विकात,
मौनाचे भाषेत,
स्मृतीचे वास्तुरचनेत रूपांतर करण्याच्या क्षमतेत आहे.

हा मजकूर कोणत्याही साहित्यप्रकाराचा नाही.
तो एका सांस्कृतिक गरजेचा आहे.

GILLETTE वाचकांना पत्र

ज्यांनी नेहमीच Gillette वापरले आहे,
ज्यांना ते आज सापडत आहे,
जे उद्या ते जगतील, त्यांना:

Gillette आता फक्त एक ब्रँड नाही.
ती एक अस्मिता आहे.

आणि ही अस्मिता स्त्रीशिवाय अस्तित्वात असू शकत नाही.

स्त्री म्हणजे हावभावाचा उगम,
विचाराची अचूकता,
काळजीचे सातत्य,
ताकदीचे मूळ.

नवी Gillette स्त्रीला पाया म्हणून ओळखते,
पूरक म्हणून नव्हे.
व्यवस्था म्हणून,
भूमिका म्हणून नव्हे.

आदराने.
सत्याने.
रचनेने.

Ferdinando Frega